

Byla C-643/23**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2023 m. spalio 26 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Tribunal da Relação de Lisboa (Portugalija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2023 m. liepos 4 d.

Apeliantė:

Agenciart — Management Artístico, Sociedade Unipessoal, Lda.

Kita apeliacinio proceso šalis:

CT

Pagrindinės bylos dalykas

Tribunal da Relação de Lisboa (Lisabonos apeliacinis teismas, Portugalija) nagrinėjamas apeliacinis skundas, pateiktas dėl mokėjimo įsakymo procedūros taikymo srities nustatymo, t. y. objektyviųjų ir subjektyviųjų šiai procedūrai taikomų sąlygų įvykdymo (arba neįvykdymo) – Sąvokos „komercinis sandoris“ ir „įmonė“, pateiktos atitinkamai Direktyvos 2011/7/ES 2 straipsnio 1 ir 3 dalyse – Subjekto, kaip organizacijos, veikla vykdant savarankišką profesinę veiklą ir struktūrinis jos įgyvendinimas

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Sąjungos teisės, būtent 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/7/ES dėl kovos su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius (OL L 48, 2011, p. 1), 5 konstatuojamosios dalies ir 2 straipsnio 3 punkto, aiškinimas – SESV 267 straipsnis

Prejudicinis klausimas

Ar vienas (fizinis) asmuo, kuris paprastai savarankiškai verčiasi aktorius profesija gaudamas už tai piniginių atlygį, nors ir neturi organizuotos išteklių struktūros (kadangi jis tik vykdo šią veiklą, bet neturi savo patalpų, darbuotojų, įrankių ar įrangos, susijusių su jo profesine veikla), turi būti laikomas „įmone“, kaip nustatyta ir suprantama pagal 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/7/ES 5 konstatuojamąją dalį ir 2 straipsnio 3 punktą?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/7/ES dėl kovos su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius: visų pirma 5 ir 10 konstatuojamosios dalys ir 2 straipsnio 1 bei 3 punktai.

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Decreto-Lei n.º 62/2013, de 10 de maio, que estabelece medidas contra os atrasos no pagamento de transações comerciais, e transpõe a Diretiva n.º 2011/7/UE, do Parlamento Europeu e do Conselho, de 16 de fevereiro de 2011 (2013 m. gegužės 10 d. Dekretas-įstatymas Nr. 62/2013, kuriuo nustatomos kovos su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius, priemonės ir perkeliama 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/7/ES): visų pirma 3 straipsnio b ir d punktai.

„3 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame dekrate-įstatyme vartojamų terminų apibrėžtys:

<...>

b) komerciniai sandoriai – įmonių sandoriai arba įmonių ir viešosios valdžios institucijų sandoriai, kuriais siekiama už atlygį perduoti prekes arba suteikti paslaugas;

<...>

d) įmonė – subjektas, išskyrus viešosios valdžios instituciją, vykdamas savo nepriklausomą ekonominę ar profesinę veiklą, net jeigu tą veiklą vykdo vienas asmuo[.]“

Regime dos procedimentos para cumprimento de obrigações pecuniárias emergentes de contratos de valor não superior à alçada do tribunal de 1.ª Instância, aprovado pelo Decreto-Lei n.º 269/98, 1 de setembro (Piniginių prievolių, kylančių iš sutarčių, kurių vertė neviršija į pirmosios instancijos teismo

jurisdikcijos taikymo sritį patenkančios vertės, vykdymo tvarkos taisyklės, patvirtintos 1998 m. rugsėjo 1 d. Dekretu-įstatymu Nr. 269/98; toliau – RPCOPEC): visų pirma, 7 straipsnis.

Glaustas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 Apeliantė yra komercinė bendrovė, veikianti menininkų atstovavimo ir aktorių, su kuriais ji yra sudariusi atstovavimo sutartį, meninės karjeros valdymo srityje. CT, kita apeliacinio proceso šalis, yra aktorė ir su apeliante sudarė atstovavimo sutartį, kurios galiojimas baigėsi 2017 m. birželio 30 d.
- 2 2017 m. gegužės mėn. apeliantė su televizijos prodiuserių bendrove derėjosi dėl kitos apeliacinio proceso šalies dalyvavimo kuriant telenovelę ir susitarė dėl jos darbo sutarties sąlygų mainais už komisinių atlygį už suteiktas atstovavimo paslaugas. Kita apeliacinio proceso šalis kuriant telenovelę dalyvavo nuo 2017 m. birželio mėn. iki 2018 m. gegužės mėn. pabaigos.
- 3 2019 m. liepos 17 d. apeliantė už šias paslaugas išrašė sąskaitą faktūrą Nr. 2019/1, kurios suma – 19 188 EUR; kita apeliacinio proceso šalis šios sąskaitos dar neapmokėjo. Apeliantė tvirtina, kad neatsižvelgiant į tai, jog atstovavimo sutartis baigė galioti 2017 m. birželio 30 d., ji turi teisę į komisinių atlygį, nes buvo atsakinga už tai, kad darbo sutartis būtų inicijuota, dėl jos būtų deramasi ir ji būtų sudaryta iki atstovavimo santykių pabaigos.
- 4 Apeliantė *Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa* (Lisabonos pirmosios instancijos teismas, Portugalija) pareiškė ieškinį kitai apeliacinio proceso šaliai dėl nustatytos sumos išieškojimo.
- 5 Kaip vykdomąjį dokumentą ji pateikė mokėjimo įsakymą su vykdomuoju raštu, kurį per mokėjimo įsakymo procedūrą išdavė *Balcão Nacional das Injunções* (Nacionalinė mokėjimo įsakymų tarnyba, Portugalija). Tokia procedūra buvo pradėta 2019 m. spalio 24 d., o vykdomasis raštas išduotas 2020 m. sausio 23 d.
- 6 Apeliantė nurodė, kad išieškotina suma yra 19 188 EUR (ši suma pateikta sąskaitoje faktūroje Nr. 2019/1) ir delspinigiai. Prašymas išduoti mokėjimo įsakymą buvo susijęs su 2017 m. birželio 1 d. prekių tiekimo ir paslaugų teikimo sutartimi, sudaryta 2017 m. birželio 1 d. – 2018 m. gegužės 31 d. laikotarpiui.
- 7 Kita apeliacinio proceso šalis pareiškė prieštaravimą dėl ieškinio dėl išieškojimo motyvuodama tuo, kad vykdant mokėjimo įsakymo procedūrą nepateiktas pranešimas arba jis negalioja, kad padaryta klaida dėl procedūros rūšies, kad vykdant išieškojimą ji negali būti atsakove pirmojoje instancijoje ir kad suėjo išieškotino reikalavimo senaties terminas.
- 8 *Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa* prieštaravimą dėl ieškinio dėl išieškojimo pripažino priimtinu, todėl nurodė išieškojimą nutraukti.

- 9 Tada apeliantė pateikė apeliacinį skundą *Tribunal da Relação de Lisboa* – prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

Apeliantės pozicija

- 10 Apeliantė mano, kad atstovavimo sutartyje nustatyti šalių atstovavimo santykiai yra komercinis sandoris, kaip tai suprantama pagal Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio b punktą.
- 11 Apeliantės teikiamos paslaugos susijusios su kitos apeliacinio proceso šalies, kuri yra aktorė, profesija ir skirtos tam, kad ši šalis galėtų vykdyti profesinę veiklą, todėl nė viena iš šalių negali būti laikoma vartotoja; tai svarbu siekiant taikyti Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 2 straipsnio 2 dalies a punktą, pagal kurį sutartys su vartotojais nepatenka į jo taikymo sritį.
- 12 Be to, kadangi kita apeliacinio proceso šalis yra savarankiškai dirbanti aktorė ir nagrinėjamą atstovavimo sutartį sudarė kaip tokia aktorė, jai turi būti taikoma Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio d punkte pateikta „įmonės“ sąvoka.
- 13 Tai reiškia, kad naudodamasi mokėjimo įsakymo procedūra apeliantė įvykdė įstatyme nustatytas objektyviasias ir subjektyviasias sąlygas ir kad ši procedūra yra tinkama procesinė priemonė siekiant pareikalauti įvykdyti prievolę, kurios neatliko kita apeliacinio proceso šalis, todėl vykdomąjį dokumentą galima pripažinti galiojančiu.
- 14 Taigi apeliacinis skundas turi būti patenkintas, o skundžiamas sprendimas panaikintas ir byla grąžinta pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

Kitos apeliacinio proceso šalies pozicija

- 15 Kita apeliacinio proceso šalis teigia, kad pirmosios instancijos teismas pagrįstai nusprendė, jog negalima taikyti mokėjimo įsakymo procedūros siekiant teismine tvarka pareikalauti, kad būtų sumokėta prašoma suma, nes sutartis, iš kurios kyla prievolė sumokėti šią sumą, nepatenka į komercinio sandorio sąvoką. Tam, kad sandoris būtų komercinis, pagal įstatymą šalys turi būti įmonės arba įmonės ir valdžios institucijos, o nagrinėjamu atveju to akivaizdžiai nėra: nustatyti santykiai nėra įmonių arba įmonių ir valdžios institucijų, arba komercinę veiklą vykdančių subjektų santykiai, nes kita apeliacinio proceso šalis yra aktorė.
- 16 Pateikdama savo gynybos argumentus kita apeliacinio proceso šalis remiasi, kiek tai susiję su 2000 m. birželio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2000/35/EB vartojamų sąvokų „komercinis sandoris“ ir „įmonė“ aiškinimu, 2016 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Nemec* (C-256/15, EU:C:2016:954), jame Teisingumo Teismas konstatavo, jog asmeniui nepakanka sudaryti vieną sandorį, kad jam būtų taikoma „įmonės“ sąvoka, o tas

sandoris laikomas „komerciniu“. Tam dar reikia, kad: i) šis asmuo veiktų kaip organizacija, vykdanti tokią veiklą ar nepriklausomą profesinę veiklą, o tai reiškia, kad tas asmuo, neatsižvelgiant į jo pagal nacionalinę teisę turimą teisinę formą ir statusą, turi vykdyti struktūrinę ir tęstinę ekonominę veiklą, kuri neapsiriboja vienu nereguliaru ir izoliuotu prekių tiekimu ar paslaugų teikimu, ir ii) tas sandoris turi būti sudarytas vykdant tą veiklą.

- 17 Nagrinėjama aptariama atstovavimo sutartis nebuvo įmonių sutartis, todėl negali būti laikoma komerciniu sandoriu. Remiantis tokios sutarties pasirašymu negalima daryti išvados, kad kita apeliacinio proceso šalis – aktorė – vykdo struktūrinę ir tęstinę ekonominę veiklą arba kad ji, vykdydama savarankišką profesinę veiklą, veikia komercinėje srityje.
- 18 Tai, kad kita apeliacinio proceso šalis (iš pradžių) laikė šią sutartį „komercinio platinimo“ sutartimi, neturi įtakos tos sutarties šalių teisiniam kvalifikavimui.
- 19 Kita apeliacinio proceso šalis verčiasi laisvąja aktorės profesija ir asmeniškai teikia intelektines paslaugas remdamasi specialia profesine kvalifikacija ir pasitikėjimo santykiais, todėl prekybininko sąvoka jai netaikoma.
- 20 Be to, per mokėjimo įsakymo procedūrą kita apeliacinio proceso šalis pažymėjo, kad apeliante neįrodė, jog pateikė pirmąjį mokėjimo reikalavimą, todėl aplinkybė, kad kita apeliacinio proceso šalis gavo sąskaitą faktūrą Nr. 2019/1, reikia laikyti neįrodyta. Kita apeliacinio proceso šalis, pareikšdama prieštaravimą per mokėjimo įsakymo procedūrą, taip pat rėmėsi tuo, kad nepateiktas pranešimas arba jis negalioja, todėl negalioja ir atlikti veiksmai. Kadangi kitai apeliacinio proceso šaliai nebuvo pateiktas pranešimas, byla toliau turi būti nagrinėjama surengus specialų ieškinio dėl pripažinimo nagrinėjimo procesą, o kartu su prašymu išduoti mokėjimo įsakymą neturi būti pateiktas vykdomasis raštas.
- 21 Kita apeliacinio proceso šalis taip pat teigia, kad atstovavimo sutartį sudarė ne ji ir apeliante, o apeliante ir bendrovė *CT Unipessoal, Lda*. Taigi ji neturi teisės dalyvauti šioje byloje kaip šalis, į kurią nukreiptas išieškojimas.
- 22 Be to, su atstovavimo paslaugų teikimu susijusių reikalavimų senaties terminas yra dveji metai. Kai apeliante pateikė prašymą išduoti mokėjimo įsakymą, komisiniam atlygiui, kurį ji tariamai turėjo gauti, taikomas senaties terminas jau seniai buvo suėjęs.
- 23 Kita apeliacinio proceso šalis taip pat teigia, kad, pirma, jos ir apeliantės sudaryta sutartis nustojo galioti gerokai anksčiau, nei baigėsi su televizijos prodiuserių bendrove sudaryta gamybos sutartis, ir, antra, apeliante nedalyvavo sudarant sutartį su televizijos prodiuserių bendrove ir neinicijavo šios sutarties, nes galutines derybas dėl sutarties sąlygų vedė tik kita apeliacinio proceso šalis. Dėl šių priežasčių apeliantei nepriklauso joks komisinis atlygis.
- 24 Atsižvelgiant į visus pirma pateiktus argumentus pažymėtina, kad, nors pirmosios instancijos teismas tinkamai neišnagrinėjo pirma nurodytų motyvų, tai neturėjo

įtakos bylos baigčiai. Iš tiesų skundžiamame sprendime nebuvo padaryta klaidų aiškinant Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio b ir d punktus, todėl jis visas turi būti paliktas galioti.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 25 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas nagrinėja klausimą, ar buvo padaryta klaida dėl procedūros rūšies.
- 26 Pagal įstatymą kiekvienas išieškojimas grindžiamas dokumentu, kuriame nustatytas ieškinio dėl išieškojimo dalykas ir ribos, o dokumento nebuvimas arba neįvykdymas yra pagrindas prieštarauti išieškojimui. Taigi jeigu reikalaujamai prievolei nėra tinkamai išduoto vykdomojo dokumento arba ta prievolė viršija šiame dokumente nustatytas ribas, tai reiškia, kad dėl netinkamo vykdomojo dokumento yra atsiradęs trūkumas. Vadinasi, kai nėra tinkamo vykdomojo dokumento, neišvengiamai nutrūksta išieškojimo procesas.
- 27 Nagrinėjamoje byloje pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad atitinkamas mokėjimo įsakymas nėra vykdomasis dokumentas, nes išieškojimo bylos medžiagoje pateiktoje sąskaitoje faktūroje nurodyta suma viršija 15 000 EUR, o kadangi kita apeliacinio proceso šalis nėra komercinė įmonė, apeliantė negalėjo jai iškelti tokios bylos.
- 28 Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 10 straipsnyje kreditoriui, sudarančiam su vartotojais nesusijusį komercinį sandorį, suteikiama teisė reikalauti, kad mokėjimo įsakymas būtų išduotas neatsižvelgiant į reikalavimo sumą, t. y. net jei ši suma viršija 15 000 EUR – ribą, taikomą pagal bendrąją mokėjimo įsakymo schemą (remiantis RPCOPEC 7 straipsniu).
- 29 Taigi atsižvelgiant į Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 2 straipsnio 1 dalies ir 2 dalies a punkto bei 3 straipsnio b punkto nuostatas tokie reikalavimai kyla iš komercinių sandorių, kuriuose vartotojas nedalyvauja.
- 30 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nagrinėja objektyvias ir subjektyvias mokėjimo įsakymo procedūros sąlygas.
- 31 Objektyviųjų sąlygų atveju svarbios yra sąvokos „iš sutarties kylanti pinigine prievolė“ (Dekreto-įstatymo Nr. 269/98 1 straipsnis) ir „komercinis sandoris“ (Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio b punktas). Subjektyviųjų sąlygų atveju svarbios sąvokos „vartotojas“ (Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 2 straipsnio 2 dalies a punktas), „valdžios institucijos“ (Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio c punktas) ir „įmonė“ (Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio d punktas).
- 32 Nagrinėjamoje byloje kartu su vykdomuoju raštu išduotu mokėjimo įsakymu siekta, kad būtų apmokėta sąskaita faktūra už paslaugas, kurias apeliantė, kaip

atstovė, teigė pagal atstovavimo sutartį suteikusi kitai apeliacinio proceso šaliai, vykdančiai profesionalios aktorės veiklą.

- 33 Vadinas, yra įvykdytos sutarties, t. y. šaltinio, iš kurio kyla pateiktas piniginis (siaurąja prasme) reikalavimas, arba prievolės sumokėti tam tikrą pinigų sumą, objektyviosios sąlygos. Šių aspektų šalys neginčija.
- 34 Iš tiesų ginčas susijęs su tuo, ar objektyvioji su komerciniu sandoriu susijusi sąlyga ir subjektyvioji su įmonės statusu susijusi sąlyga, nustatytos atitinkamai Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio b ir d punktuose, turi būti laikomos įvykdytomis.
- 35 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas nurodo, kad šiuo dekretu-įstatymu į nacionalinę teisę buvo perkelta Direktyva 2011/7/ES, kuria pakeista ir panaikinta tuos pačius klausimus reglamentavusi Direktyva 2000/35/EB.
- 36 Dekreto-įstatymo Nr. 62/2013 3 straipsnio b punkte komerciniu sandoriu laikomas sandoris, kuriame dalyvauja įmonės ir kuriuo siekiama už atlygį (piniginį) perduoti prekes ir suteikti paslaugas.
- 37 Taigi tikslinga išanalizuoti šalių sudarytos sutarties struktūrą. Nagrinėjant taikytiną proceso formą reikia atsižvelgti į reikalavimo dalyką ir pagrindą, nurodytus prašyme išduoti mokėjimo įsakymą, turint omenyje tai, kad šiame prašyme apeliantė teigia, jog ji „veikė kaip [kitos apeliacinio proceso šalies] atstovė“.
- 38 Atstovavimo sutarčiai yra taikomas 1986 m. liepos 3 d. Dekretas-įstatymas Nr. 178/86 (toliau – 1986 m. liepos 3 d. Dekretas-įstatymas Nr. 178/86); jame ji apibrėžta kaip sutartis, pagal kurią viena iš šalių įsipareigoja už atlygį inicijuoti sutarčių sudarymą kitos šalies vardu.
- 39 Pirma, doktrinoje atstovavimo sutartis laikoma komercine sutartimi. Antra, jurisprudencijoje nėra vienareikšmiškai atsakyta į klausimą, ar atstovavimo karjeros siekiantiems menininkams sutartis turi būti laikoma atstovavimo sutartimi.
- 40 Žinoma, kadangi atstovavimo sutartis yra komercinio atstovavimo sutarties rūšis, nekyla abejonių, kad apeliantės vykdoma veikla turi būti laikoma paslaugų teikimu. Taigi komercinio sandorio sąvokos objektyvusis aspektas egzistuoja.
- 41 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas daro išvadą, kad nagrinėjamoje byloje objektyviosios sąlygos, taikomos naudojant mokėjimo įsakymo procedūrą komercinėje srityje, yra įvykdytos.
- 42 Dėl subjektyviosios sąlygos, susijusios su įmonės statusu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad atstovavimo sutartį, pagal kurią buvo suteiktos prie prašymo išduoti mokėjimo įsakymą pridėtoje sąskaitoje

faktūroje nurodytos paslaugos, sudarė apeliantė (komercinė bendrovė) ir kita apeliacinio proceso šalis (fizinis asmuo).

- 43 Dėl to reikia nustatyti, ar abi šalys patenka į teisinę įmonės sąvoką, t. y. organizacijos, vykdančios savo nepriklausomą ekonominę ar profesinę veiklą, net jeigu tą veiklą vykdo vienas asmuo, sąvoką (Direktyvos 2011/7/ES 2 straipsnio 3 punktas).
- 44 Nėra jokių abejonių, kad apeliantė priskiriama prie šios kategorijos. Ginčas kyla dėl kitos apeliacinio proceso šalies.
- 45 Kadangi apeliantė prašyme išduoti mokėjimo įsakymą nurodė, kad kita apeliacinio proceso šalis yra aktorė, o atstovavimo sutarties tikslas – skatinti jos karjerą, reikia atsižvelgti į fizinio asmens vykdomos profesinės veiklos sąvoką.
- 46 Remiantis Direktyvos 2011/7/ES 10 konstatuojamąja dalimi, kurioje aiškiai nurodyta, kad „ši direktyva taikoma“ laisvosioms profesijoms, galima spręsti, kad laisvosios profesijos patenka į plačią įmonės sąvoką.
- 47 Kadangi prašyme išduoti mokėjimo įsakymą nurodyta, kad kita apeliacinio proceso šalis yra aktorė ir kad su apeliante sudaryta atstovavimo sutartis skirta jos, kaip laisvosios profesijos atstovės, profesinei veiklai skatinti, *prima facie* tai leidžia manyti, kad kita apeliacinio proceso šalis laikytina įmone.
- 48 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas remiasi kitos apeliacinio proceso šalies minimu Sprendimu *Nemec* ir atsižvelgdamas į jį konstatuoja, kad Teisingumo Teismo nurodytas *tęstinės* veiklos sąvokos išaiškinimas nekelia jokių abejonių, nes tokia veikla laikoma tam tikra reguliari ir tęstinė profesinė veikla. Abejonių kyla dėl to, kaip turi būti suprantama *organizacijos* veikla ir *struktūrinis* šios veiklos *įgyvendinimas*. Iš tiesų Sprendimas *Nemec* susijęs su amatininko, turinčio leidimą vykdyti veiklą kaip nepriklausomas amatininkas, profesine veikla. Šios veiklos vykdymas reiškia, kad galima naudotis struktūriniu gamybos priemonių rinkiniu.
- 49 Tokios abejonės išlieka ir taikant Direktyvą 2011/7/ES, nes šioje direktyvoje pateiktos *komercinio sandorio* ir *įmonės* sąvokų apibrėžtys yra identiškos Direktyvoje 2000/35/EB, kuria grindžiamas Sprendimas *Nemec*, pateiktoms apibrėžtims.
- 50 Kadangi Sprendime *Nemec* analizuota ir šioje byloje nagrinėjama faktinė situacija skiriasi, akivaizdu, kad tame sprendime Teisingumo Teismo padarytų išvadų negalima pritaikyti šioje byloje. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas nerado jokio kito Teisingumo Teismo sprendimo, kuriame šis teismas būtų pasisakęs dėl minėtų teisės normų aiškinimo.
- 51 Taigi išlieka pagrįstų abejonių dėl Direktyvos 2011/7/ES 5 ir 10 konstatuojamųjų dalių ir 2 straipsnio 1 bei 3 punktų aiškinimo, o šis aiškinimas turi esminę reikšmę sprendžiant ginčą nagrinėjamoje byloje.

- 52 Dėl to prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pagal SESV 267 straipsnį pateikti Teisingumo Teismui pirma nuodytą prejudicinį klausimą.

DARBINIS VERTINMAS